

Arrest

nr. 86 083 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 17 november 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond verklaard wordt van 12 september 2011 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2012.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 12 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 29 december 2009 en 2 augustus 2011 wordt deze aanvraag geactualiseerd.

1.2 Op 12 september 2011 wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt op 18 oktober 2011 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf d.d. 14.12.2009 werd ingediend en op datum van 29.12.2009 en 02.08.2011 werd aangevuld door :

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Dit criterium bepaalt onder meer dat: “de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of, die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen”. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene voor 18 maart 2008 géén periode van wettig verblijf heeft bekomen, noch dat hij een geloofwaardige poging heeft ondernomen. Betrokkene legt een attest voor van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Racismebestrijding, dat hij zich in februari 2006 heeft aangemeld om informatie te bekomen over zijn grondrechten in België en zijn eventueel recht op verblijf op basis van de wet van 15 december 1980. Dit document wordt echter niet aanvaard als geloofwaardige poging om een wettig verblijf in België te verkrijgen. Het is immers niet afkomstig van een advocaat of officiële instantie bevoegd voor het indienen van een regularisatieaanvraag; het is evenmin ondertekend, noch door de persoon die het document heeft opgesteld, noch door betrokkene; en bovendien toont betrokkene niet aan waarom hij nadien geen verdere stappen heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. Bijgevolg kan betrokkene zich niet dienstig beroepen op het criterium 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich eveneens op het criterium ‘andere prangende humanitaire situatie’. Hij verklaart dat hij in 1987 naar Londen verhuisde, omdat hij in zijn land van herkomst zijn legerdienst niet wilde vervullen en hij er als homoseksueel problemen kende, en dat hij toen hij in 2003 naar zijn land van herkomst terugkeerde, zich angstig voelde omdat hij werd ondervraagd door de autoriteiten in verband met zijn oud paspoort en zijn desertie, en hij er zich eenzaam en depressief voelde, omdat hij er zich niet meer thuis voelde, de gezinssituatie gewijzigd was, waardoor er veel problemen waren ontstaan die het hem onmogelijk maakten om er te blijven, en zijn vroegere vrienden veranderd waren vanwege de oorlog. Betrokkene verklaart eveneens dat zijn homoseksualiteit in België aanvaard wordt, maar dat zijn seksuele geaardheid hem problemen geeft in zijn land van herkomst.

Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze loutere beweringen kunnen staven en hij toont evenmin aan waarom deze een grond voor regularisatie zouden zijn. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig beroepen op dit criterium.

Het feit dat betrokkene sinds 2004 in België zou verblijven, hij Nederlands heeft gestudeerd en bereid is om nog verder lessen te volgen, hij bereid is om te werken, reeds meerdere malen heeft deelgenomen aan modeprojecten van het Flanders Fashion Institute en door zijn creativiteit een aanwinst voor de Belgische arbeidsmarkt zou zijn, hij een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, hij zijn vrienden als familie beschouwt, en getuigenverklaringen en attesten voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

*Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie-en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.
(...)"*

1.3 Op 18 oktober 2011 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de zorgvuldigheidsverplichting. In een tweede middel voert zij de schending aan van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

2.2 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt met betrekking tot de bestreden beslissingen het volgende gesteld:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt uitsluitend ongegrond verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan. De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Het middel van de verzoekende partij lijkt gegrond (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651).

Gelet op het feit dat de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, is genomen in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en uit de tweede bestreden beslissing blijkt, wordt de tweede bestreden beslissing samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 april 2012 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 6 juni 2012, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in

de beschikking van 6 april 2012 opgenomen grond, verwijst zij naar het verzoekschrift. De verwerende partij stelt dat de Raad zal oordelen.

Er dient te worden opgemerkt dat uit de beschikking van 6 april 2012 blijkt dat het beroep van de verzoekende partij ten aanzien van beide bestreden beslissingen wordt ingewilligd. De verzoekende partij heeft er dan ook geen belang bij gevraagd gehoord te worden. Bovendien dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift en aldus de grond van de beschikking, die precies stelt dat zij een gegrond middel heeft aangevoerd, niet betwist, maar integendeel opnieuw naar dit middel verwijst, terwijl de verwerende partij ook geen opmerkingen tegen de beide gronden van de beschikking formuleert, maar slechts stelt dat de Raad zal oordelen.

Met verwijzing naar de in de beschikking van 6 april 2012 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing een gegrond middel heeft aangevoerd.

Zoals ook reeds aangegeven in de beschikking van 6 april 2012 en waartegen geen van beide partijen opmerkingen hebben geformuleerd, dient de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, gelet op het feit dat deze genomen is in uitvoering van de eerste bestreden beslissing, zoals ook uitdrukkelijk uit de eerste en uit de tweede bestreden beslissing blijkt, samen met de eerste bestreden beslissing vernietigd te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 oktober 2011 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – Model B, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,
dhr. M. DENYS,

voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES